

Arrest

nr. 134 872 van 10 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 juli 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 september 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN WALLE, die loco advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 4 februari 2014 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid, in casu descendent, van een Belgisch onderdaan, met name in functie van haar Belgische moeder.

1.2. Op 24 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot

weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan verzoekster op 5 augustus 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.02.2014 werd ingediend door:

Naam: O   Voornaam: H

Nationaliteit: Marokko

(....)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Ter staving- van deze bestaansmiddelen werden loonfiches op naam van een dhr. T.O., voor de periode april 2013-oktober 2013 en een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 09.09.2011 voorgelegd. Echter, er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de referentiepersoon die zich wenst te later vervoegen xxx, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Er worden geen bewijsstukken voorgelegd aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. De documenten die werden voorgelegd ter staving van het 'ten laste' zijn van de Belgische referentiepersoon kunnen evenmin aanvaard worden. Vooreerst omdat dit enkel verklaringen zijn. Er worden een soort ontvangstbewijsjes voorgelegd, waarbij betrokkene kennelijk heeft getekend na ontvangst van een bedrag van haar moeder. Dit zijn dus eigenlijk een soort 'verklaringen op eer'. Deze kunnen niet op hun echtheid getoetst worden. Verder blijkt uit allerhande andere documenten (de facturen met bijhorende overschrijvingsformulieren en rekeninguittreksels van daadwerkelijk uitgevoerde betalingen, de bewijzen van betaling aan de gerechtsdeurwaarder met afbetalingsplan overeengekomen met het ziekenhuis) dat betrokkene eerder ten laste is van mijnheer R.L., die mijns inziens voor het ogenblik niet legaal in België verblijft. Aangezien aan bovenstaande voorwaarde niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. Het attest van het ocmw van niet-steunverlening van. 10.01.2014 doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij/zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het middel, in zoverre het gericht is tegen de besteden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, luidt als volgt:

“Première Branche

EN CE QUE la partie adverse constate que les fiches de salaire et le contrat de travail produits sont au nom de Monsieur T.O. et que dès lors la requérante n'établit pas que la « personne de référence », à savoir sa mère Madame A.E.Y., a des moyens de subsistance stables, réguliers et suffisants ;

ALORS QUE l'article 40ter, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que le regroupant doit disposer de moyens de subsistance stables réguliers et suffisants, dans les termes suivants :

« En ce qui concerne les membres de la famille visés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° à 3°, le ressortissant belge doit démontrer :

- qu'il dispose de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers. Cette condition est réputée remplie lorsque les moyens de subsistance sont au moins équivalents à cent vingt pour cent du montant visé à l'article 14, § 1er, 3°, de la loi du 26 mai 2002 concernant le droit à l'intégration sociale. L'évaluation de ces moyens de subsistance :

1° tient compte de leur nature et de leur régularité;

2° ne tient pas compte des moyens provenant de régimes d'assistance complémentaires, à savoir le revenu d'intégration et le supplément d'allocations familiales, ni de l'aide sociale financière et des allocations familiales;

3° ne tient pas compte des allocations d'attente ni de l'allocation de transition et tient uniquement compte de l'allocation de chômage pour autant que le conjoint ou le partenaire concerné puisse prouver qu'il cherche activement du travail. » (...)

Que le Conseil des Céans a jugé dans un arrêt n° 126 996 du 14 juillet 2014 que :

« Le Conseil relève ensuite qu'il ressort de l'article 40 ter, alinéa 2, de la Loi que le ressortissant belge doit démontrer «qu'il dispose de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers», ce qui n'implique nullement que ces derniers doivent nécessairement émaner du regroupant lui-même. En effet, ces revenus peuvent également provenir d'autres personnes, telle que la requérante elle-même in casu, à condition que la partie requérante prouve que le regroupant dispose effectivement de ceux-ci.

En l'espèce, le Conseil constate que la partie défenderesse n'a nullement eu égard aux revenus de la requérante, alors pourtant qu'ils avaient été apportés à l'appui de la demande, et qu'elle a manqué à son obligation de motivation formelle en n'explicitant pas pour quelle raison elle ne les a pas pris pas en considération. » (...)

Que l'interprétation du terme « disposer » de l'article 40ter de la Loi, ainsi dégagée par votre Conseil doit s'appliquer au cas d'espèce ;

Que l'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980 ne prévoit pas que les revenus doivent nécessairement émaner du regroupant lui-même mais bien uniquement qu'il doit en disposer effectivement ;

Que ma cliente a produit les fiches de salaire et le contrat de travail de Monsieur T.O., son père, pour prouver que sa mère, Madame A.E.Y. dispose de moyens de subsistance stables réguliers et suffisants au sens de l'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980 ;

Qu'il ressort de ces pièces que Monsieur T.O. un contrat de travail à durée indéterminée dans la construction qui lui assure des revenus mensuels qui oscillent entre 1800 et 2000€ ;

Que Monsieur T.O. subvient, à l'aide de ces revenus, aux besoins de son ménage tandis que Madame E.Y. s'occupe de la maison ;

Que « cette répartition des tâches » est d'ailleurs assez courante dans notre société et ne devrait pas surprendre la partie adverse;

Que la requérante a produit son acte de naissance et l'acte de mariage de ses parents prouvant ainsi qu'ils sont bien mari et femme ;

Que sur les fiches de salaire de Monsieur T.O., il est également indiqué qu'il est marié ;

Que sur la capture d'écran du compte de Monsieur T.O. qui a été produite en pièce 5 du dossier, on peut identifier comme titulaire du compte Monsieur T.O. et Madame A.E.Y. ;

Qu'il ressort dès lors de la demande d'autorisation de séjour de la requérante et des pièces déposées à son appui que Madame A.E.Y. dispose effectivement des revenus de son époux avec qui elle partage sa vie;

Que dans l'hypothèse, quod non, où un doute subsistait dans le chef de la partie adverse malgré ces éléments de preuve, il lui revenait dès lors d'exiger de la part de la requérante des pièces complémentaires ;

Mais qu'il ne peut certainement pas être reproché à la requérante de ne pas avoir produit des documents qui ne lui étaient pas demandés dans son annexe 19ter et alors qu'elle avait produit un ensemble de pièces assez exhaustif ;

Que « tout acte administratif doit reposer sur des motifs exacts, pertinents et admissibles lesquelles doivent résulter du dossier administratif établi au cours de la procédure d'élaboration de l'acte. Il ne suffit pas d'invoquer un fait au préambule de l'acte, il faut aussi que ce fait soit établi. Au besoin, une mesure d'instruction permettra d'en vérifier l'existence » 1 ;

Que la partie adverse, en considérant que les revenus doivent émaner du requérant et en ne prenant pas en compte les revenus du père de la requérante, commet une erreur manifeste d'appréciation, rajoute une condition à l'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980, et motive inadéquatement sa décision, violant ainsi ses obligations de motivation formelle;

DE TELLE SORTE QUE l'acte attaqué doit être annulé.

Deuxième Branche

EN CE QUE la partie adverse reprend les documents déposés par la requérante pour déclarer qu'ils ne permettent pas de comprendre en quoi elle est dépendante de sa mère de la manière suivante :

« De documenten die werden voorgelegd ter staving van het 'ten laste' zijn van de Belgische referentiepersoon kunnen evenmin aanvaard worden. Vooreerst omdat dit enkel verklaringen zijn. Er worden een soort ontvangstbewijsjes voorgelegd, waarbij betrokkene kennelijk heeft getekend na ontvangst van een bedrag van haar moeder. Dit zijn dus eigenlijk een soort verklaringen op eer. Deze kunnen niet op hun echtheid getoetst worden. Verder blijkt uit allerhande andere documenten (de facturen met bijhorende overschrijvingsformulieren en rekeninguittreksels van daadwerkelijk uitgevoerde betalingen aan de gerechtsdeurwaarder met afbetalingsplan overeengekomen met het ziekenhuis) dat betrokkene eerder ten laste is van mijnheer R.L. die mijns inziens voor het ogenblik niet legaal in België verblijft.»

ALORS QUE la requérante a expliquée qu'elle est arrivée en Belgique en 2005 et qu'elle a toujours été à charge de ses parents ;

Qu'elle s'est mariée en 2007 avec Monsieur R.L. et qu'ils ont eu deux enfants ;

Que ni la requérante ni son époux n'ont de titre de séjour en Belgique et ne sont dès lors en mesure de travailler et de subvenir à leurs besoins élémentaires et à ceux de leurs enfants ;

Que toute la famille de la requérante est en conséquence à charge de ses parents ;

Que la requérante a produit de nombreuses pièces à l'appui de ses dires, à savoir ;

- une attestation de non émargence au CPAS à son nom, ce qui tend à prouver que quelqu'un d'autre prend en charge la famille de la requérante étant donné que ni elle ni son époux n'ont de revenus et qu'ils ne sont pas à charge de l'Etat belge ;

- le contrat de bail du logement habité par la requérante et sa famille ainsi que les extraits de compte et les reçus correspondants au nom du père de la requérante ;

- des factures de l'école des enfants et les extraits de compte correspondants du père et de la mère de la requérante ;

- Le plan d'apurement des frais hospitaliers dressé au nom de Madame H.O. et les extraits de compte correspondant du père et de la mère de celle-ci ;

- Des factures Electrabel au nom de l'époux de la requérante avec chaque fois l'extrait de compte correspondant du père et de la mère de la requérante ;

- Enfin une amende administrative au nom de l'époux de la requérante et la preuve qu'elle a été réglée via le compte bancaire du père et de la mère de la requérante.

Que la requérante a donc prouvé à suffisance qu'elle et sa famille était à charge de ses parents ;

Que votre Conseil rappelle de manière constante² à propos de la notion d'être à charge que :

« La Cour de justice des Communautés européennes a en effet jugé à cet égard que les dispositions du droit communautaire applicables doivent être interprétées « en ce sens que l'on entend par « [être] à [leur] charge » le fait pour le membre de la famille d'un ressortissant communautaire établi dans un autre État membre au sens de l'article 43 CE, de nécessiter le soutien matériel de ce ressortissant ou de son conjoint afin de subvenir à ses besoins essentiels dans l'État d'origine ou de provenance de ce membre de la famille au moment où il demande à rejoindre ledit ressortissant. L'article 6, sous b), de la même directive doit être interprété en ce sens que la preuve de la nécessité d'un soutien matériel peut être faite par tout moyen approprié, alors que le seul engagement de prendre en charge ce même membre de la famille, émanant du ressortissant communautaire ou de son conjoint, peut ne pas être regardé comme établissant l'existence d'une situation de dépendance réelle de celui-ci » (Voir C.J.C.E., 9 janvier 2007, Aff. C-1/05 en cause Yunying Jia /SUEDE). » (...)

Qu'il s'ensuit que la qualité de membre de la famille « à charge » résulte d'une situation de fait caractérisée par la circonstance que le soutien matériel du membre de la famille est assuré par la personne rejointe qui peut être prouvée par toute voie de droit ;

Que la requérante a déposé un faisceau de pièces tendant à prouver sa qualité de descendante à charge ;

Que d'une part la partie adverse soutient erronément qu'il s'agit principalement de déclarations sur l'honneur dont l'authenticité ne peut être appréciée ;

Que d'autre part elle ne peut pas non plus soutenir que les autres documents (factures et extraits de compte correspondant) semblent indiquer que la requérante est à charge de son époux Monsieur R.L. sans commettre une erreur manifeste d'appréciation ;

Qu'il ressort de manière assez évidente de la correspondance entre les factures produites (soit au nom de la requérante soit au nom de son époux) et les extraits de compte du père et de la mère de la requérante que ces derniers subviennent à tous les besoins de leur fille et de sa famille ;

Que la requérante a expliqué que non seulement ses parents payaient ses factures mais qu'elle recevait de leur part de l'argent pour acheter notamment à manger ;

Que comme elle ne pouvait ouvrir de compte en banque faute de titre de séjour, les dons d'argent se font de la main à la main et forcément les parents ne pensent pas à dresser un reçu à chaque remise d'argent ;

Que « tout acte administratif doit reposer sur des motifs exacts, pertinents et admissibles lesquelles doivent résulter du dossier administratif établi au cours de la procédure d'élaboration de l'acte. Il ne suffit pas d'invoquer un fait au préambule de l'acte, il faut aussi que ce fait soit établi. Au besoin, une mesure d'instruction permettra d'en vérifier l'existence »³ ;

Que « Le devoir de minutie, qui ressortit aux principes généraux de bonne administration, oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. » (CE, arrêt n° 192.484, 21 avril 2009) ;

Que la partie adverse n'a pas examinée sérieusement les nombreux documents déposés par la partie requérante à l'appui de sa demande ni les informations données par celle-ci sur sa situation familiale ;

Que dès lors la partie adverse manque à son obligation formelle de motivation et aux autres obligations visées au moyen ;

DE TELLE SORTE QUE l'acte attaqué doit être annulé."

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt in zoverre het middel gericht is tegen de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden:

“Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, - het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),

- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In een eerste onderdeel voert verzoekende partij aan dat ten onrechte werd geoordeeld in de bestreden beslissing dat geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten van dhr. T.O. Zij stelt dat dhr. T.O. de echtgenoot van de referentiepersoon en vader van verzoekster is, en dat de referentiepersoon effectief kan beschikken over diens inkomsten.

Verweerder laat gelden dat de aanvraag die door verzoekende partij werd ingediend, in functie staat van mevr. A.L.Y., die als referentiepersoon werd aangeduid.

Conform art. 40ter Vreemdelingenwet dient de referentiepersoon te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Art. 40ter, tweede lid Vreemdelingenwet bepaalt ter zake:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Zie ter zake:

“De verwerende partij dient enkel rekening te houden met het inkomen van de referentiepersoon in functie van wie het verblijf wordt aangevraagd.” (R.v.V. nr. 49.147 van 5 oktober 2010)

Verzoekende partij heeft evenwel nagelaten om stukken over te maken waaruit blijkt dat de referentiepersoon over bestaansmiddelen beschikt in de zin van art. 40ter Vreemdelingenwet. Zij legde enkel bewijzen voor aangaande inkomsten ontvangen door een andere persoon.

Verzoekende partij betwist dit ook niet.

Zij geeft daarentegen aan dat zij meent dat ook met deze andere inkomsten rekening diende te worden gehouden, nu de persoon die deze inkomsten ontvangt haar echtgenoot is en nu laatstgenoemde zijn inkomsten volledig ter beschikking van het gezin stelt en de referentiepersoon derhalve effectief over deze inkomsten kan beschikken.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij zich vergaloppeert in a posteriori beschouwingen, die zij niet in haar aanvraag had aangevoerd – zodat aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ook niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

4/6

Terwijl het hele betoog van verzoekende partij er aldus op gericht is om aan te tonen dat zij ten laste is van haar vader, en dit samen met haar moeder, haar echtgenoot en haar twee kinderen.

In een tweede onderdeel stelt verzoekende partij dat ten onrechte werd geoordeeld dat zij niet ten laste is van haar ouders, nu zij stukken voorlegde waaruit wel degelijk bleek dat haar ouders tal van facturen voor haar en haar gezin hebben betaald, terwijl zij meent dat het haar niet mogelijk is om op een andere manier aan te tonen dat haar ouders haar hebben ondersteund dan door verklaringen op eer voor te leggen, nu zij geen bankrekening op haar naam heeft.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij wel degelijk dient te bewijzen dat zij ten laste is van de referentiepersoon, en dit conform de vigerende bepalingen van de Vreemdelingenwet.

De loutere verklaring van verzoekende partij dat dit moeilijk te bewijzen zou zijn, doet geen afbreuk aan de door de wetgever gestelde voorwaarden.

Terwijl verzoekende partij andermaal tal van a posteriori verklaringen aflegt met betrekking tot de wijze waarop de door haar voorgelegde stukken dienen te worden geïnterpreteerd.”

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De Raad wijst er verder op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Op grond van artikel 40ter, eerste lid juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

“(…) de bloedverwanten in neergaande lijn (….)beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen,(…)”

Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt verder:

“(…)”

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag, vermeld in punt 1.1, wordt geweigerd omwille van twee redenen, met name omdat niet is voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste en omdat niet wordt aangetoond dat verzoekster ten laste is van haar Belgische moeder.

2.4. Inzake de bestaansmiddelenvereiste, blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de voorgelegde loonfiches en de arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur. De gemachtigde stelt hierbij dat het de Belgische referentiepersoon is die moet aantonen over bestaansmiddelen te beschikken. De gemachtigde stelt vast dat er geen bewijsstukken zijn voorgelegd aangaande de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, dit is de moeder van verzoekster.

Verzoekster merkt terecht op dat de gemachtigde hierbij uit het oog verliest dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet voorziet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf of persoonlijk genereert, doch wel met deze waarover deze Belgische onderdaan “beschikt”. De stelling van de verwerende partij ter terechtzitting dat het niet de bedoeling is van de Belgische wetgever dat rekening wordt gehouden met bestaansmiddelen van derden waarover de Belgische referentiepersoon beschikt, kan niet in de vreemdelingenwet worden gelezen.

Verzoekster wijst erop dat de voorgelegde loonfiches en de arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur op naam staan van haar Marokkaanse vader, T.O., en dat haar Belgische moeder beschikt over deze bestaansmiddelen, zoals duidelijk blijkt uit de voorgelegde stukken.

Hoewel ter terechtzitting de verwerende partij, a posteriori, aanvoert dat niet geweten is onder welk huwelijksstelsel de Belgische moeder en Marokkaanse vader zijn getrouwd, blijkt bij nazicht van het administratief dossier dat er geen aanwijzingen zijn dat de Belgische moeder van verzoekster niet zou kunnen beschikken over de looninkomsten van haar echtgenoot. Uit de voorgelegde geboorteakte blijkt dat dhr. T.O. de vader is van verzoekster. Uit de voorgelegde loonbrieven en huwelijksakte blijkt dat verzoeksters Marokkaanse vader T.O. gehuwd is met haar Belgische moeder. Uit een voorgelegde schermopname en de voorgelegde loonbrieven blijkt dat de Belgische moeder van verzoekster samen met haar echtgenoot, d.i. de Marokkaanse vader van verzoekster, houder is van een zichtrekening waarop het loon van de echtgenoot wordt gestort en waaruit facturen in hoofde van verzoekster worden betaald. Tevens bevindt zich in het dossier een begeleidend schrijven van de raadvrouw van verzoekster van 29 januari 2014 waar duidelijk melding wordt gemaakt van dhr. T.O. als Marokkaanse vader van verzoekster en echtgenoot van haar Belgische moeder en waar verder wordt gesteld dat dhr. T.O. en haar Belgische moeder beschikken over voldoende bestaansmiddelen. De bewering van verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat verzoekster in haar aanvraag niet heeft aangevoerd dat rekening moest worden gehouden met de inkomsten van haar Marokkaanse vader, echtgenoot van haar Belgische moeder, en dat zij zich dus “vergaloppeert in a posteriori beschouwingen” mist dus feitelijke grond.

Het staat bijgevolg vast dat de gemachtigde op basis van een verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet concludeerde dat de aangebrachte loonfiches en de arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur niet in aanmerking konden worden genomen om te bepalen of de Belgische moeder van verzoekster al dan niet over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Door te stellen dat er geen bewijsstukken werden voorgelegd aangaande de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon en uitdrukkelijk geen rekening te willen houden met de inkomsten van de echtgenoot van de Belgische referentiepersoon heeft de gemachtigde artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht geschonden.

2.4. Wat betreft de voorwaarde dat verzoekster, als meerderjarige descendent, moet aantonen “*ten laste*” te zijn van de Belgische referentiepersoon, stelt de gemachtigde dat verzoekster een soort ontvangstbewijzen voorlegde die eigenlijk een soort verklaringen op eer zijn en niet op hun echtheid kunnen worden getoetst. Daarnaast stelt de gemachtigde dat uit “*allerhande andere documenten*” blijkt dat verzoekster eerder ten laste is van dhr. R.L. die niet legaal in België zou verblijven.

De Raad stelt vast dat deze “*allerhande andere documenten*” betrekking hebben op facturen met bijhorende overschrijvingsformulieren (kleuterschool, Electrabel, rekeninguittreksels van daadwerkelijke uitgevoerde betalingen, bewijzen van betaling aan de gerechtsdeurwaarder met afbetalingsplan met het ziekenhuis) die worden voorgelegd in het kader van de aanvraag, en die zich in het administratief dossier bevinden. In de begeleidende brief van 29 januari 2014 van de raadvrouw van verzoekster, die zich eveneens in het administratief dossier bevindt, wordt duidelijk gesteld dat verzoekster gehuwd is met dhr. R.L. en met hem twee kinderen heeft. Voorts wordt duidelijk vermeld dat verzoekster en haar gezin, zonder verblijfsrecht en financiële middelen, ten laste zijn van haar Belgische moeder en haar Marokkaanse vader. Dit verklaart dan ook waarom de Electrabelfacturen op naam van dhr. R.L. staan, echtgenoot van verzoekster, en betaald worden vanuit bestaansmiddelen waarover de Belgische referentiepersoon beschikt. Uit nazicht van de vermelde “*allerhande andere documenten*” blijkt dat verder dat tal van facturen met betrekking tot verzoekster of haar kinderen eveneens werden betaald vanuit bestaansmiddelen waarover de Belgische referentiepersoon beschikt. Het motief van de gemachtigde dat verzoekster eerder ten laste is van dhr. R.L. vindt geen steun in het administratief dossier en miskent de duidelijke verklaringen die in de begeleidende brief van de raadvrouw van verzoekster van 29 januari 2014 werden uiteengezet. Wederom mist het verweer dat verzoekster a posteriori verklaringen aflegt, enige feitelijke grond.

Door deze “*allerhande andere documenten*” ter staving van het ten laste zijn van de Belgische referentiepersoon niet te aanvaarden om de loutere reden dat hij meent dat verzoekster eerder ten laste is van dhr. R.L., heeft de gemachtigde gehandeld met miskenning van de voorliggende gegevens. Verzoekster wordt dan ook bijgetreden in haar betoog dat de voorliggende gegevens niet correct werd beoordeeld. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangenomen.

2.5. Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat verzoekster een gegrond middel heeft aangevoerd tegen beide motieven waarop de bestreden beslissing steunt, wat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster op 5 augustus 2014 werd betekend, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoekster zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd. De overige onderdelen van het middel die verband houden met het bestreden bevel en de repliek van de verwerende partij daarop behoeven dan ook geen verdere bespreking.

3. Kosten

Gelet op wat voorafgaat, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 juli 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES